

رساله پولس رسول به فیلیپان

مقدمه

شهر فیلیپی، یکی از شهرهای مهم ایالت مکادونیه (واقع در شمال کشور یونان کنونی) به شمار می‌آید.^۱ ولی به دلیل اینکه بسیاری از اتباع روم و سربازان رومی در فیلیپی زندگی می‌کردند، شهر فیلیپی به صورت مستعمره روم در آمده بود (اعمال ۱۶:۱۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

پولس رسول برای اولین بار در طی سفر بشارتی دوم خود به فیلیپی وارد شد. این اولین باری بود که انجیل عیسی مسیح به مردم آن منطقه از اروپا موعظه می‌شد؛ و از طریق فیلیپی بود که انجیل به بقیه قسمت‌های اروپا و آسیای صغیر انتشار یافت. به خاطر داشته باشیم که مسیحیت یک دین اروپایی و غربی نیست بلکه از خاورمیانه شروع شده بود.

دلیل پولس رسول برای سفر به فیلیپی این بود که در رؤیا مردی از مکادونیه را دید که به او التماس کرده می‌گفت: **به مکادونیه آمده، ما را امداد فرما** (اعمال ۱۶:۹-۱۰). شرح چگونگی اولین سفر پولس رسول به فیلیپی را در اعمال ۱۶:۱۱-۴۰ مشاهده می‌کنیم. سالها بعد، پولس رسول در سومین سفر بشارتی خود، به فیلیپی رفت و از ایمانداران آنجا و کلیسای فیلیپی بازدید نمود (اعمال ۱:۲۰، ۶).

اغلب مفسرین کلام معتقدند که پولس رسول این رساله را در بین سالهای ۶۰-۶۱ میلادی، زمانی که در روم زندانی بود، نوشته است. بنا به عقیده این مفسرین، پولس رسالات افسسیان، کولسیان، فلیمون و فیلیپیان را در همان ایام حبس خود در روم نوشته است.

جهت مطالعه بیشتر پیرامون زندگی پولس رسول به مقدمه رساله به رومیان مراجعه نمایید.

۱- در عهدجدید، کشور یونان زیر استیلای امپراطوری روم قرار داشت ولی با این همه، اهمیت خود را به عنوان مرکز مهم فرهنگی و تجاری اروپای آن زمان حفظ نموده بود. اکثر افراد تحصیل کرده آن زمان، به زبان یونانی تکلم می‌کردند و نسخه اصلی عهدجدید به زبان یونانی نگارش شده بود.

رئوس مطالب

الف- مقدمه (۱:۱-۲۶)

- ۱- شکرگزاری و دعا (۱:۱-۱۱)
- ۲- وضعیت پولس در روم (۱:۱۲-۲۶)
- ب- تشویق پیرامون زندگی مسیحی (۱:۲۷-۲:۱۸)
  - ۱- تشویق به مقاومت و اتحاد (۱:۲۷-۲:۴)
  - ۲- نمونه مسیح (۲:۵-۲:۱۱)
  - ۳- تشویق به انجام دادن نجات خویش (۲:۱۲-۲:۱۸)
- ج- نقشه‌ها و هشدارهای پولس (۲:۱۹-۳:۲۱)
  - ۱- نقشه پولس برای سفرهای آینده (۲:۱۹-۳:۳۰)
  - ۲- هشدار در رابطه با معلمان کذب (۳:۱-۳:۲۱)
- د- نکات پایانی نامه (۴:۱-۲۳)
  - ۱- تشویق‌های پایانی (۴:۱-۹)
  - ۲- هدایای فیلیپان به پولس (۴:۱۰-۲۳)

باب ۱

شکرگزاری و دعا (۱:۱-۱۱)

۱ پولس رسول این نامه را نیز به عادت همیشگی، با سلام و درود به کلیسا شروع می‌کند (دوم قرنتیان ۱:۱؛ افسسیان ۱:۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید). در زمان نگارش این نامه، تیموتائوس شاگرد پولس، همراه او بود (کولسیان ۱:۱ را مشاهده کنید).

توجه داشته باشید که پولس و تیموتائوس رؤسای کلیسا نیستند، بلکه خود را **غلامان عیسی مسیح** معرفی می‌کنند. هیچ مقامی بالاتر از غلامی مسیح نیست!

پولس مخاطبین این نامه را با لقب **مقدسین**، یا ایمانداران، فیلیپی، معرفی می‌کند. مسیحیان، به خودی خود، مقدس و پاک نمی‌باشند، بلکه فقط تنها در **مسیح** است که مقدس و پاک خوانده خواهیم شد. با ایمان به عیسی مسیح، و به خاطر فیض و لطف خدا است که قدوسیت و پاکی و عدالت عیسی مسیح به ما منتقل می‌شود. ما با قدرت و قابلیت خود، پاک و عادل و مقدس خوانده نخواهیم شد. شخص **مقدس**، برای خدا جدا شده است. او به واسطه قدرت عیسی مسیح، از شرارت و گناه دور شده است و با کمک روح القدس خود را از ناپاکی دور نگاه می‌دارد.

مخاطبین دوم این نامه **اسقفان** و **شماسان** کلیسای فیلیپی می‌باشند. **اسقفان** به کار شبانان و رهبران کلیسا، نظارت می‌کردند. در بعضی از مواقع، در عهدجدید، از اسقفان با عنوان **کشیشان** یاد شده است (اعمال ۲۳:۱۴؛ ۱۷:۲۰؛ تیطس ۱:۵-۷ و تفسیر آن را و همچنین مقاله عمومی: «نحوه اداره کلیسا» را مشاهده کنید). **شماسان** کلیسا، آن دسته از رهبران کلیسا می‌باشند که مسئولیت کارهای عملی و مالی و امور خیریه کلیسا را به عهده دارند (اعمال ۶:۱-۶؛ اول تیموتائوس ۳:۸ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۲ رومیان ۷:۱؛ افسسیان ۲:۱ و تفسیر آن

را مشاهده کنید.

۳-۵ پولس در آیه ۳ برای ایمانداران فیلیپی شکرگزاری می‌کند (رومیان ۸:۱-۱۰؛ اول قرنتیان ۴:۱؛ کولسیان ۳:۱-۴، ۸ و تفسیر آن را مشاهده کنید). زیرا که ایمانداران کلیسای فیلیپی با پولس رسول در کار **انجیل** همکاری و **مشارکت** می‌کردند (آیه ۵). در زبان یونانی، زبانی که کتب عهدجدید به آن نگارش شده بود، کلمه دوستی و رفاقت و مشارکت و همکاری، همگی از یک ریشه می‌باشند. پس زمانی که پولس می‌گوید کلیسای فیلیپی در انجیل با او مشارکت می‌کرده است، به این معناست که در این کار، شراکت و همکاری و رفاقت نزدیک وجود داشته است. مشارکت داشتن با یکدیگر، صرفاً جمع شدن دور همدیگر برای صرف چای و شیرینی نیست! مشارکت در مسیح به معنی این است که بارهای یکدیگر را برداشته، برادران و خواهران خود را در کارهای سختشان کمک کنیم.

پولس رسول به **خوشی** برای فیلیپان دعا می‌کند (آیه ۴). این رساله، با لقب رساله خوشی و شادی معروف گردیده است، زیرا که در این رساله، پولس بارها از کلمه شادی و خوشی استفاده کرده است.

۶ خدا به واسطه فیض عظیم خود در هر یک از ما **عمل نیکو** را شروع کرده است. آن عمل نیکوی خدا، زمانی در ما شروع شد که خدا، عدالت، پاکی، قدوسیت عیسی مسیح را به حساب ما گذاشت و از روح پاک خود به ما داد. زمانی که عمل نیکوی خدا در ما شروع شد، ما

۲- به عوض کلمه اسقفان، ترجمه‌های دیگر عهدجدید، از کلماتی مانند رهبران، سرپرستان و غیره استفاده کرده‌اند. معنی هر دو عبارت یکی است. معنی اصلی و اولیه کلمه اسقف، سرپرست و یا ناظر می‌باشد. ولی در طی تاریخ کلیسا، به تدریج کلمه اسقف مبدل به یک مقام و رهبر بلند مرتبه کلیسای گردیده است.

تولد تازه یافتیم و **خلقت تازه** گردیدیم (دوم قرن تیان ۱۷:۵). این ابتدای کار نیکوی خدا در ما ایمانداران بود. و همچنانکه میوه یک درخت، می‌رسد و پس از رشد کامل شیرین و مطبوع و قابل استفاده خواهد گردید، خدا نیز عمل نیکوی خود را در ما به **کمال خواهد رسانید**.^۳

اگر به زندگی خود و دیگران نگاه کنیم متوجه خواهیم شد هیچ‌کس کامل نیست. ولی ما باید در رابطه با رشد روحانی خود و دیگران، صبور باشیم. هر باغبانی می‌داند وقتی در بهار درختها شکوفه می‌کنند، او باید تا موقع رسیدن و چیدن میوه‌ها صبر کند. به همین ترتیب، کار مقدس‌سازی در زندگی ما و دیگران به طول خواهد انجامید (فیلیپان ۱۲:۳). از همان لحظه ایمان آوردن به مسیح، خدا ما را عادل و مقدس شمرده است (آیه ۱). زیرا که خداوند می‌داند که میوه تقدس ما به کمال خواهد رسید و قدرت روح‌القدس، ما را در موقع مناسب، مقدس خواهد ساخت. خدا می‌داند که در آخر، ما کامل خواهیم شد. پس خدا از هم اکنون ما را مقدس می‌خواند. ولی در عین حال، به طور روزمره و تدریجی، پاک‌سازی درونی ما را تا زمان کامل شدنمان ادامه خواهد داد.

از این آیه، امیدی بزرگ نصیب ما می‌شود. ممکن است با نگاه کردن به نحوه زندگی خودمان و عدم وجود کاملیت و تقدس در زندگیمان، دچار یأس و نومیدی می‌شویم. ممکن است عادت بد و گناه ریشه‌داری داریم که هر چه می‌کنیم قادر به ترک و رهایی از آن عادت و گناه نمی‌شویم. در این موقع است که باید بیاد بیاوریم که خدا همیشه و به طور دائمی در ما کار می‌کند (فیلیپان ۱۳:۲). و اگر دلسرد نشویم و ایمان داشته باشیم، پیروزی را تجربه خواهیم کرد و خواهیم دید که خدا چگونه ما را از هر ناراستی پاک می‌سازد (رومیان ۲۲:۱۱؛ کولسیان ۱:۲۲-۲۳، ۲۸ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

حال ممکن است بپرسید این کار خدا چه

زمان تکمیل خواهد شد؟ پولس می‌گوید: **به این اعتماد داریم که او که عمل نیکو را در شما شروع کرد، آن را تا روز عیسی مسیح به کمال خواهد رسانید.** روز عیسی مسیح، روزی است که عیسی مسیح دوباره به این جهان باز خواهد گشت.^۴ تنها پس از بازگشت عیسی مسیح به این جهان است که کار خدا در ما به کمال خواهد رسید. در آن روز، **خلاصی جسم خود را** تجربه خواهیم نمود (۲۳:۸). و در آن روز، ما به شباهت مسیح خواهیم شد (رومیان ۲۹:۸؛ دوم قرن تیان ۱۸:۳، اول یوحنا ۲:۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۷-۸ از این آیات در می‌یابیم که پولس تا چه اندازه اهالی کلیسای فیلیپی را محبت می‌کرده است. محبت پولس رسول نسبت به آنها، علاقه‌ای معمولی و انسانی نبود، بلکه او می‌گوید: **خدا مرا شاهد است که چقدر در احساسی عیسی مسیح، مشتاق همه شما هستم** (آیه ۸). به

۳- در این آیه کوتاه، ما دو تعلیم مهم «عادل کرده شدن» و «پاک کرده شدن» را مشاهده می‌کنیم. زمانی که خدا «عمل نیکو» را در ما شروع می‌کند، ما عادل کرده می‌شویم. ما «به فیض او مجاناً عادل شمرده» می‌شویم. (رومیان ۲۴:۳). ولی خدا به این کار اکتفا نمی‌کند. او پس از آنکه ما را عادل شمرد، کار پاک‌سازی را در ما آغاز می‌کند و آن را تا زمانی که کاملاً مقدس نشده‌ایم، ادامه خواهد داد. ما اکنون به خاطر فیض خدا و به وسیله ایمان به عیسی مسیح، نزد خدا عادل شمرده شده‌ایم. و روند پاک شدن ما نیز به خاطر فیض خدا و به وسیله ایمان به عیسی مسیح، در تمامی طول زندگیمان ادامه خواهد یافت. مقاله عمومی: «طریق نجات» و «روح‌القدس» را مشاهده کنید.

۴- روز عیسی مسیح دارای یک معنای دیگر نیز می‌باشد و آن روز قضاوت و داوری نهایی است. در آن روز، همه در برابر تخت داوری عیسی قرار خواهند گرفت (یوحنا ۵:۲۲؛ دوم قرن تیان ۱۱:۵). روز داوری در آخر این عالم خواهد بود.

خواهند آمد. دومین میوه‌ای که در اینجا پولس به آن اشاره می‌کند، **میوه عدالت** است که فقط به وسیله عیسی مسیح به دست می‌آید (یوحنا ۱۵: ۴-۵). عدالت و پاکی انسانی ما در نظر خدا بی‌چیز و حتی کثیف است، اشعیای نبی می‌گوید: **جميع ما مثل شخص نجس شده‌ایم و همه اعمال عادلۀ ما مانند لثۀ ملوث می‌باشد** (اشعیاء ۶۴: ۶). تنها آن عدالتی که به وسیله عیسی مسیح به دست آمده باشد برای تمجید و حمد خداست. **میوه عدالت** یکی از ثمرات روح القدس می‌باشد (غلاطیان ۵: ۲۲-۲۳). این میوه در اعمال و رفتارمان به ظهور می‌رسد و دیگران کارهای نیکوی ما را خواهند دید و پدر آسمانی ما را تمجید خواهند نمود. پولس برای کولسیان دعا می‌کند تا شما به طریق شایسته **خداوند به کمال رضامندی رفتار نمایید و در هر عمل نیکو بار آورید و به معرفت کامل خدا نمو کنید** (کولسیان ۱: ۱۰). باشد که ما نیز برای خود و دیگران، مرتباً این گونه نزد خدا دعا کنیم.

زنجیرهای پولس باعث پیشرفت و رشد انجیل شده‌اند (۱۲: ۱-۲۶)

۱۲-۱۴ در زمانی که پولس رسول این رساله را می‌نوشت، در روم زندانی بود (اعمال ۲۸: ۱۶؛ مقدمۀ فیلیپان را مشاهده کنید). هرچند موقعیت پولس ناگوار بود، ولی خدا از همین اوضاع نامساعد، برای جلال نام خود و **ترقی انجیل** استفاده می‌کرد (آیه ۱۲). گذشته از این، به واسطه زندانی شدن پولس در روم، همکاران دیگر او شهادت پیدا کرده بودند که **کلام خدا را بی‌ترس بگویند** (آیه ۱۴). هرگاه ما نیز به خاطر انجیل عیسی مسیح دچار زحمت و سختی می‌شویم، خوبست این سخنان پولس رسول را به یاد بیاوریم. زیرا که خدا از زحمات و سختی‌های ما نیز برکات بی‌شماری را به بار خواهد آورد (دوم تیموتائوس ۲: ۹).

۱۵-۱۷ از آنجا که پولس، رسول مسیح

عقیده پولس، اعضای کلیسای فیلیپی نه تنها همکاران او هستند بلکه آنها با پولس در نعمت رسانیدن انجیل به همه جا **شریک** هستند. مهم نیست که پولس کجا باشد، مهم نیست که آزاد باشد و یا در زندان به سر ببرد، فیلیپان با او در خوشی و غم و در خدمت انجیل شریک می‌باشند (آیات ۲۹-۳۰ را مشاهده کنید).

۹ پولس دعا می‌کند که **تا محبت شما در معرفت و کمال فهم بسیار افزونتر شود**. پولس نمی‌خواهد که فیلیپان بی‌فکر و کورکورانه خدا را محبت نمایند، بلکه او دعا می‌کند که ایشان **در معرفت و کمال فهم بسیار افزونتر** شوند (کولسیان ۱: ۹ را مشاهده کنید).

۱۰ چرا پولس فکر می‌کند که ما ایمانداران به **معرفت و کمال فهم** نیاز داریم؟ (آیه ۹). جواب این سؤال این است که به وسیله کمال فهم و معرفت، قادر خواهیم بود **تا چیزهای بهتر را برگزینیم**. زیرا برای انجام عمل نیکو، باید دانست که عمل نیکو چیست و خدا چه چیزی را نیکو می‌داند. فقط در آن موقع است که **در روز مسیح بی‌غش و بی‌لغزش خواهیم بود**. و فقط در آن موقع است که از **میوه عدالت** (آیه ۱۱) پر خواهیم شد. از این جهت است که پولس دعا می‌کند که آنها و تا رسیدن **روز مسیح** بی‌غش و بی‌لغزش باشند. یعنی تا هنگامی که مسیح برای داوری جهان بازگشت نکرده است، پاک و بی‌غش و بی‌لغزش باقی بمانند (اول قرن‌تین ۱: ۶).

۱۱ خدا ما را برگزیده است تا **میوه** بیاوریم (یوحنا ۱۵: ۱۶). حال می‌پرسید چه نوع میوه‌ای؟ خداوند می‌خواهد که ما دو نوع میوه بیاوریم. اولین نوع میوه‌ای که باید به بار بیاوریم، شاگردان جدید برای مسیح است. مسیح از ما خواسته است که به گوشه و کنار جهان رفته امتها را شاگرد او بسازیم. آنهایی که به وسیله بشارت ما به مسیح ایمان آورده، نجات پیدا می‌کنند، میوه روحانی ما به شمار

انجام می‌دهد، بیایید به او ایراد نگیریم و علیه او حرفی نزنیم. ما نباید روحیه تلافی جویانه داشته باشیم. بلکه برعکس، بیایید غرور و آبروی شخصی خود را به خاطر آبروی نام مسیح فراموش کنیم و آن برادر را در کار موعظه و یا بشارت مسیح، تشویق و حمایت نماییم.

۱۹ پولس به خوبی می‌داند و ایمان کامل دارد که عاقبت **نجات** خواهد یافت و هر چه که پیش آید برای برکت و خیریت او می‌باشد (رومیان ۸:۲۸). منظور پولس از «نجات»، صرفاً رهایی از زندان نیست، بلکه او می‌داند که بشارت و موعظه به مسیح، باعث شادمانی و نجات و سربلندی او در جهان آینده خواهد گردید (دوم تیموتائوس ۴:۱۸ را مشاهده کنید). پولس می‌داند که نجات او توسط **دعای** دوستان و برادرانش در فیلیپی و شهرهای دیگر خواهد بود. او همچنین می‌داند که به وسیله دعاهای مقدسین و **تأیید روح عیسی مسیح** یعنی **روح القدس**، نجات خواهد یافت.

پس از خواندن این آیه، خوب است کمی تأمل کرده، به اهمیت و قدرت دعاهای ما که برای نجات دیگران به سوی خدا بلند می‌شود، فکر کنیم. زمانی که برای اجرای نقشه‌های خدا و برای اهداف خدا دعا می‌کنیم، خدا کارهای بزرگی را به انجام خواهد رساند. در این آیه مشاهده می‌کنیم که **دعای** مقدسین در کنار قوت **روح عیسی مسیح** قرار گرفته است.

۲۰ برای پولس مهم نیست که او زنده بماند و یا به مرگ محکوم گردد. آنچه که برای او اهمیت دارد این است که مسیح در او **جلال** یابد. اگر او زنده بماند، زندگیش برای جلال مسیح خواهد بود. و آرزو دارد که اگر بمیرد، مرگش مسیح را جلال دهد (رومیان ۸:۱۴).

۲۱ **زیرا که موازیستن مسیح است.** هر چه پولس می‌کرد، برای مسیح بود و آنها را به قوت مسیح انجام می‌داد. بدون مسیح، پولس هیچ بود. هدف و انگیزه نهایی و اصلی پولس در

بود، در میان واعظین شهر روم از شهرت بیشتری برخوردار بود. و به این دلیل بعضی از واعظین دیگر به این محبوبیت و شهرت پولس حسد می‌بردند. اینها در پی موقعیت و فرصتی بودند که پولس را خراب کند و نام خود را بالا ببرند. پولس می‌داند که آنها (علی‌رغم حسادتشان) حقیقتاً به **مسیح موعظه می‌کنند**، یعنی اینکه آنها به بدعت و خبر کذب موعظه نمی‌کردند، ولی انگیزه آنها از این کار ضربه زدن به پولس بود. پولس می‌گوید **آنان از تعصب نه از اخلاص به مسیح اعلام می‌کنند و گمان می‌برند که به زنجیرهای من زحمت می‌افزایند** (آیه ۱۷).

خوبست که هر واعظ و مبشری خود را تفتیش کند و ببیند انگیزه او از موعظه و بشارت دادن چیست. آیا برای بالا بردن نام و مقام و محبوبیت و شهرت خودش است؟ یا اینکه هدف و انگیزه‌اش، جلال دادن نام خداوند است؟ ای کاش که هیچ حسادت و رقابتی در ما وجود نداشته باشد. اینها اعمال انسان گناهکار است و **کنندگان چنین کارها وارث ملکوت خدا نمی‌شوند** (غلاطیان ۵:۱۹-۲۱).

در آن زمان در شهر روم واعظین دیگری هم بودند که **از راه محبت** (آیه ۱۷) موعظه می‌کردند و بشارت می‌دادند. آنها پولس را محترم می‌شمردند، زیرا می‌دانستند که او به خاطر بشارت انجیل و برای عیسی مسیح در زندان افتاده است.

۱۸ پولس قلبی فراخ داشت. وقتی به **موعظه می‌شود** او شادمان است. حتی اگر این موعظه از روی غرض باشد و دشمنانش به خاطر اذیت و آزار او موعظه کنند. تا وقتی که به مسیح موعظه می‌شود، پولس از کار آنها جلوگیری نخواهد کرد.

بیایید ما هم از پولس پیروی کنیم. فرض کنید برادری با شما دشمنی می‌کند و کار ناحقی در مورد شما انجام می‌دهد، ولی فرض کنیم آن برادر در عین حال کارهای بزرگی برای خداوند

معلوم نیست که آیا پولس از زندان آزاد شد یا نه. بسیاری از مفسرین کلام معتقدند که پولس از زندان آزاد گردید و چند سال خدمت کرد و سفر نمود. حتی امکان دارد که او پس از آزادی از زندان، به شهر فیلیپی سفر کرده و با کلیسای فیلیپیان ملاقات نموده باشد. ولی کتاب مقدس در باره سرنوشت پولس هیچ گونه اطلاعی به ما نمی‌دهد. قسمت پایانی کتاب اعمال رسولان، آخرین چیزی است که در باره پولس رسول می‌دانیم که او در زندان روم بود (اعمال ۱۶:۲۸، ۳۰-۳۱). اضافه بر این، هیچ خبر موثقی از سرنوشت پولس در دست نمی‌باشد.

تشویق به استقامت (۱: ۲۷-۳۰)

۲۷ بطور شایسته انجیل مسیح رفتار نمایید. رفتار شایسته انجیل عیسی مسیح این است که مطابق نمونه عیسی مسیح زندگی و رفتار کنیم. بهترین و موثرترین روش موعظه انجیل مسیح، به وسیله رفتار و طرز زندگیمان است (افسیسیان ۱:۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

اگر رفتار مسیحی فیلیپیان مطابق با انجیل مسیح باشد، آنگاه پولس مطمئن خواهد شد که آنها به یک روح برقرارند و به یک نفس برای ایمان انجیل مجاهده می‌کنند.

به منظور داشتن رفتار شایسته انجیل مسیح، ما باید متحد شویم و مانند یک نفس گردیم. ما باید با یکدیگر در تفاهم و اتحاد هم‌پیمان شویم و به یک روح برقرار گردیم.

پیش از آنکه بتوانیم برای ایمان انجیل مجاهده کنیم، باید به یک نفس و به یک روح درآئیم. هرچند به واسطه روح القدس با مسیح اتحاد داریم، ولی جهت پیروزی کامل، باید در کلیسا اتحاد لازم و شایسته برقرار باشد. ما باید تلاش کنیم در کلیسایمان، رشته اتحاد را حفظ کنیم (افسیسیان ۳:۴).

حال، به منظور ایجاد و تحکیم اتحاد، پیش از هر چیز لازم است که محبت و علاقه در میان

زندگی جلال دادن نام مسیح بود. پولس می‌دانست که بدون فیض و قدرت عیسی مسیح، او قادر به زیستن نمی‌بود (غلاطیان ۲:۲۰).

ولی با این همه، پولس حاضر و آماده مردن برای خداوندش است. برای ما ایمانداران، منفعت مردن برای مسیح به مراتب بیشتر از برکات زیستن برای خداوند می‌باشد (آیه ۲۳). پولس می‌دانست که پس از مرگ به بهشت خواهد رفت و در آنجا اثری از زنجیر نخواهد بود. او می‌دانست که نزد مسیح، نه گناه و نه سختی‌های زندگی، هیچ کدام جایی ندارد. برعکس، در کنار مسیح، خوشی و رفاقت و رابطه نزدیک دائمی با عیسی مسیح برقرار خواهد بود. به همین دلیل است که برای او مردن نفع است (دوم قرنتیان ۸:۵).

۲۲-۲۳ اگر پولس زنده بماند، کار ثمربخش خود را ادامه خواهد داد (آیه ۲۲). و اگر بمیرد، او با مسیح خواهد بود (آیه ۲۳)، که البته بودن با مسیح را بیشتر دوست دارد. پولس نمی‌داند که میان مرگ و زندگی کدامیک را انتخاب نماید، زیرا که هر دو به یک میزان خوب هستند.

۲۴ ولی در عین حال، پولس نگران کلیسای فیلیپی و کلیساهای دیگری است که تأسیس نموده بود. به همین دلیل است که پولس راضی است که در این جهان بماند تا آنها را نفع رساند. گو اینکه برای شخص پولس، مردن و بودن با مسیح بهتر است، ولی به خاطر منفعت کلیساهای پولس حاضر است که سختی‌های زندگی حاضر را به جان بخرد.

۲۵-۲۶ در این آیه پولس به فیلیپیان می‌گوید که امیدوار است در آینده نزد آنها سفر کند و دوباره با آنها ملاقات نماید (فیلیپیان ۲:۲۴). پولس امیدوار است که در نتیجه این ملاقات و مشارکت، خوشی ایمان آنها ترقی نماید.

عطا شده است. زحمت کشیدن برای مسیح، هدیه خدا به آنهاست و باید به جهت آن خدا را شکر گویند (متی ۵: ۱۰-۱۱؛ اعمال ۵: ۴۱؛ فیلیپان ۲: ۱۷-۱۸؛ کولسیان ۱: ۲۴). زیرا اگر در زحمات مسیح شریک شویم در جلال او نیز شراکت خواهیم یافت (رومیان ۸: ۱۷).

پولس نمونه خوبی برای کلیسای فیلیپان محسوب می‌شد. ایشان شاهد رنج پولس در شهر فیلیپی بودند (اعمال ۱۶: ۱۹-۲۴؛ اول تسالونیکیان ۲: ۲). اینک پولس در زندان روم است، ولی همچنان پُر از خوشی و امید است. باشد که فیلیپان نیز پولس را سرمشق خود قرار دهند و مثل او از خود استقامت و استواری نشان دهند (آیه ۱۴ را مشاهده کنید).

باب ۲

تشویق به یکدلی و اتحاد (۲: ۱-۴)

۲-۱ پولس رسول در این آیات از اهالی کلیسای فیلیپی تقاضا می‌کند که در جهت حفظ و ایجاد اتحاد، کمال کوشش را به خرج دهند. به یک معنا و از لحاظ روحانی، همه ایمانداران به مسیح، با یکدیگر در اتحاد می‌باشند، زیرا که همه ما اعضای یک بدن هستیم (اول قرنتیان ۱۲: ۱۳، ۲۷). ولی متأسفانه این اتحاد، در زندگی روزمره مسیحیان و در روابط کلیسایی، آنگونه که باید و شاید عینی نیست. ولی همانطور که ممکن است که دو برادر، علی رغم قرابت خونی، با هم سازش نداشته باشند، به همین شکل هم اعضای کلیسا، هر چند که با یکدیگر متحد نباشند ولی آنها به وسیله مسیح و از لحاظ روحانی، اعضای یک خانواده روحانی می‌باشند.

به این دلیل است که پولس به فیلیپان می‌گوید **با هم یک فکر کنید و همان محبت نموده، یک دل بشوید و یک فکر داشته باشید** (آیه ۲). ما باید دارای هم فکری باشیم و در امور مهم، با یکدیگر **یک فکر** داشته باشیم. ما مجاز

اعضای کلیسا به وجود آید. بعضی‌ها به اشتباه تصور می‌کنند که به محض شروع کار و خدمت و یا به مجرد جمع شدن در کلیسا، اتحاد به خودی خود ایجاد خواهد گردید. ولی واقعیت چیز دیگری است. پیش از هر کار، باید خود را از شرّ هر چه ناراحتی، دشمنی، حسادت و بدگویی که ممکن است در بین باشد، برهانیم. سپس باید از یکدیگر تقاضای عفو و بخشش کنیم و همدیگر را به خاطر خدا ببخشیم. فقط آنگاه خواهد بود که قدرت همزیستی و شراکت با یکدیگر را خواهیم داشت و فقط آنگاه قادر خواهیم بود که **به یک روح و به یک نفس** برای انجیل عیسی مسیح مجاهده کنیم. تنها در صورت وجود اتحاد حقیقی قادر خواهیم بود که خدا را از کار خود خشنود نماییم (متی ۵: ۲۳-۲۴ را مشاهده کنید).

۲۸ به منظور رفتار شایسته انجیل مسیح (آیه ۲۷)، ما باید در ایمان به مسیح **استوار و زورآور شویم** (اول قرنتیان ۱۳: ۱۶؛ افسسیان ۱: ۱۰). پولس به فیلیپان می‌گوید که از دشمنان خود ترسان نباشند. کلیسای فیلیپی کلیسایی کوچک و نوپا بود، حال آنکه شهر فیلیپی، شهری مهم و بزرگ و یکی از شهرهای تحت سلطه امپراطوری روم محسوب می‌شد. در آن زمان، امپراطوری روم، به شدت با مسیحیت مخالفت می‌کرد. پس می‌بینیم که چگونه کلیسای کوچک فیلیپی در محاصره دشمنی بزرگ و خطرناک قرار گرفته بود. ولی پولس می‌داند که مسیح ایمانداران خود را محافظت خواهد نمود و می‌داند که فیلیپان در ایمان به مسیح استوار می‌باشند. برای پولس رسول، همین استقامت ایمان فیلیپان، دلیل یا **نشانه** پیروزی آنها و نشانه هلاکت دشمنان کلیسا می‌باشد. هر کس که با کلیسا مخالفت کند، با خدا مقابله نموده است (اعمال ۵: ۳۸-۳۹).

۲۹-۳۰ پولس به کلیسای فیلیپی می‌گوید **زحمت کشیدن** به خاطر مسیح به آنها

نمود؟ خیر، هیچ کدام از اینها، به اندازه اتحاد و محبت میان ایمانداران او را شاد نخواهد نمود. او می‌خواهد ببیند که **با هم یک فکر کنید و همان محبت نموده، یک دل بشوید و یک فکر داشته باشید.**

اگر در ذهن خود اتحاد نداشته باشیم، در کارهایمان نیز دارای اتحاد و یگانگی نخواهیم بود. اتحاد، ثمره درخت محبت و دوستی است. پس پیش از آنکه اتحاد بوجود بیاید، باید محبت و دوستی نزدیک میان خواهران و برادران برقرار باشد. اگر ادعا کنیم که از نظر روحانی با هم متحد هستیم ولی در کلیسایمان یک دلی و یک فکری وجود نداشته باشد، ادعایمان بی‌اساس است. به همان شکل که انجام کارهای نیکو، بهترین دلیل جهت وجود ایمان صحیح است (یعقوب ۲: ۱۴، ۱۷-۱۸)، به همین ترتیب نیز محبت ما نسبت به یکدیگر نشانه وجود همبستگی و یگانگی در کلیسایمان است.

۳ فروتنی، اولین و مهم‌ترین عامل ایجاد و حفظ همبستگی در کلیساست. هرگاه در کلیسا اختلاف نظر و اختلاف عقیده میان برادران و خواهران پیش آید، تقریباً بلااستثناء چهره کریه غرور را در پس پرده، پیدا خواهیم کرد. غرور خود را در ذهن ما به خوبی و با استادی پنهان می‌سازد. این پنهان‌کاری غرور باعث می‌شود که به غرور خود پی نبریم. و به خاطر وجود غرور در قلب و روانمان، دیگران را خوار و کوچکتر از خود خواهیم انگاشت و باعث ناراحتی و توهین به دیگران خواهیم شد. نه تنها غرورمان باعث ناراحت کردن دیگران خواهد گردید، بلکه به واسطه غرور قدرت بخشیدن و گذشت کردن از ما سلب خواهد شد و بنابراین از کارهای دیگران دچار رنجش و دلخوری خواهیم گردید. لذا می‌بینیم که غرور عامل درجه یک رنجش خود و دیگران به شمار می‌رود (افسیسیان ۲: ۴ را مشاهده کنید).

هستیم که در مورد مسائل جزئی با یکدیگر اختلاف عقیده و اختلاف سلیقه داشته باشیم، ولی هرگز نباید اجازه دهیم این مسائل کوچک باعث ایجاد جدایی و تفرقه گردد. باید مراقب بود که **یگانگی روح را در رشته سلامتی نگاه داریم** (افسیسیان ۳: ۴).

به منظور **یک فکر** بودن و **یک روح** شدن، باید دارای یک هدف و یک مقصود بود. و اما هدف همه ما مسیحیان، باید اطاعت از عیسی، جلال دادن نام مسیح و موعظه انجیل او به جهانیان باشد. ولی البته باید دانست که انواع راههای مختلف جهت رسیدن به این هدف وجود دارد (اول قرنتیان ۱: ۱۰ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

در آیه ۱ پولس به چهار برکت روحانی اشاره کرد که هدیه روح القدس به ما مؤمنین است. تمامی ایمانداران قادر به بهرمندی از این برکات می‌باشند. این برکات عبارتند از: **نصیحتی در مسیح، شراکت در روح، شفقت، و رحمت.** پولس می‌داند که کلیسای فیلیپی این برکات را دریافت داشته است. آنها کار روح القدس را در میان کلیسای خود تجربه کرده‌اند. پس اگر آنها، این تجربه عظیم روحانی را دریافت نموده‌اند، باید در اتحاد رفتار نمایند. اگر آنها برآستی از روح القدس پُر شده‌اند، باید مانند کسانی که روح القدس را یافته‌اند زندگی کنند. باشد که این برکات روحانی را در زندگی خود و روابط کلیسایی به مورد استفاده گذارند. اگر فیلیپان این عمل را انجام دهند، خوشی پولس را تکمیل خواهند نمود.

بیایید از خود بپرسیم که امروز که عیسی مسیح به کلیسای ما می‌نگرد، آیا مملو از شادی خواهد شد؟ چه چیزی باعث شادی مسیح خواهد گردید؟ آیا مسیح از تعداد زیادمان خوش خواهد شد؟ آیا ابعاد و وسعت کلیسایمان او را شاد خواهد کرد؟ آیا فکر می‌کنید تعداد برنامه‌های مختلف کلیسایی او را راضی خواهد

۴۵-۴۳:۱۰؛ دوم قرن‌تیان ۹:۸ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

برای مسیح لزومی نداشت که برابر بودن با خدا را **غنیمت** بشمارد. او از ازل صاحب این رتبه و این برابری بود. مسیح با خدا یکی است؛ او خداست. برای صاحب یک متاع، لازم نیست که آن جنس را به غنیمت بگیرد. رتبه الوهیت، از ازل متعلق به مسیح بود، و آن را به چنگ نیاورده بود که بخواهد آن را غنیمت بشمارد.

عیسی مسیح در **شباهت مردمان** به زمین آمد (آیه ۷). ولی در همان حال او خدا بود و الوهیت خود را حفظ نموده بود. او از هر نظر مانند ما بود، ولی با ما یک تفاوت اصلی داشت، او هرگز گناه نکرد (عبرانیان ۲:۱۴؛ ۴:۱۵).

هر چند که مسیح در جسم به سر می‌برد و کاملاً انسان بود، ولی خدا بودن خود را هرگز رها نکرد. زیرا که عیسی مسیح، خدای قادر مطلق بود که جسم انسانی پوشید و به میان ما آمد (یوحنا ۱:۱؛ ۱۴:۱؛ ۳۰:۱۰ و تفسیر آن را و همچنین مقاله عمومی: «عیسی مسیح» را مشاهده کنید).

۸ عیسی مسیح نه تنها، صورت انسان را به خود گرفت، او حتی خود را پست‌تر از یک انسان معمولی نموده، خود را به متنها درجه فروتن کرد. او اجازه داد که مانند یک فرد تبه‌کار مجازات گردد و به **صلیب** کشیده شود. در زمان عیسی مسیح، مجازات مرگ به وسیله صلیب، بدترین و خفت‌بارترین نوع مرگ ممکنه به حساب می‌آمد. رومیان، تنها بدترین و خوارترین مجرمین را بر روی صلیب مجازات می‌کردند. و در هیچ نوع مجازاتی، مجرم اینهمه عذاب و خواری و خفت تحمل نمی‌کرد. ولی عیسی مسیح بخاطر ما و برای پرداختن بهای گناهان ما، خود را به این مجازات سپرد، و اجازه داد تا او را به بدترین وجه شکنجه نمایند.

۹-۱۱ از این جهت خدا نیز او را **بغايت**

کافی نیست که دیگران را با خود مساوی و برابر انگاریم، بلکه لازم است که دیگران را از خود بهتر بدانیم (رومیان ۱۰:۱۲ را مشاهده کنید). ما باید با گناهان خود با بی‌رحمی و جدیت برخورد کنیم ولی گناه و ضعف برادر خود را با رحمت و محبت ببخشیم و سعی کنیم که مشکل او را تا حد امکان درک نماییم.

۴ ما نباید فقط در فکر منافع شخصی خودمان باشیم بلکه هر یک از ما باید در پی نفع رسانی به برادر و یا خواهر روحانی خود باشد. این منافع، عبارتند از رفاه، موفقیت، رشد و تعالی و ترقی برادران و خواهران چه از نظر مادی و چه از نظر روحانی و معنوی (رومیان ۲:۱۵؛ اول قرن‌تیان ۲۴:۱۰، ۳۳:۱۰؛ غلاطیان ۲:۶). پولس نمی‌گوید ما باید کارهای خود را رها کنیم و همیشه در زندگی و کارهای دیگران دخالت نماییم! بلکه منظور او این است که ما باید از هر فرصتی جهت کمک به دیگران استفاده به نماییم.

نمونه مسیح (۲:۵-۱۱)

۵ بزرگترین نمونه فروتنی، عیسی مسیح می‌باشد. هر چند که او دارای بلندترین مرتبه بود، هر چند که او با خدا برابر بود، ولی او خود را به خاطر نجات ما فروتن ساخت و شکل یک غلام به خود گرفت. بیایید که این نوع فروتنی را رویه زندگی خود گردانیم.

۶-۷ مسیح در صورت خدا و با خدا برابر بود. عیسی مسیح در طبیعت و ذات خدا، برابر بود. ولی این برابری با خدا را **غنیمت نشمرد** و برای نجات ما انسانها **خود را خالی کرده، صورت غلام را پذیرفت و در شباهت مردمان شد.** هر چند که خدا بود، ولی به صورت داوطلبانه به شکل یک غلام به میان آمد و در میان ما زیست نمود. او به شکل یکی از ما در آمد، و نه تنها به صورت یک انسان، بلکه به صورت یک غلام و خدام دیگران، ظاهر شد (مرقس

خواهیم شد و جوابگویی تمام اعمالمان خواهیم بود (دوم قرنتیان ۵:۱۰). پس لازم است که مرتب و دائماً به گناهان و ضعفهای خود اقرار کنیم. ولی در همان حال باید دائماً در هر جا و برای هر چیز، خدا را حمد بگوییم و فیض بیکران او را بیاد بیاوریم که ما را نجات داده و در عیسی مسیح عادل ساخته است.

۱۳ ما قادر نیستیم به قوت خودمان و تکیه بر اعمال نیک و مراسم مذهبی، نجات خود را به عمل بیاوریم. تنها و تنها به کمک نیروی خدا که در ما مشغول به کار است (یوحنا ۱۵:۵)، می‌توانیم نجات خود را به عمل برسانیم. زیرا خدا، نه فقط میل و اراده انجام اطاعت خود را ایجاد می‌کند، بلکه او با قوت روح القدس، اراده و میل ما را به فعل تبدیل می‌نماید. این ما هستیم که از خدا اطاعت می‌کنیم و این ما هستیم که بایستی وظیفه خدا را انجام دهیم، ولی به خاطر فیض و رحمت خدا است که ما قادر به داشتن اراده نیکو و انجام میل و اراده او می‌باشیم. هرچه که می‌کنیم به توسل و به کمک فیض خدا است (اول قرنتیان ۱۰:۱۵). و طبیعتاً، تمامی امتیاز و جلال و حمد و سپاس به خدا تعلق می‌گیرد.

ولی این حقیقت را به یاد داشته باشیم که ما قدرت رد کردن و نپذیرفتن فیض خدا را دارا می‌باشیم. ما می‌توانیم که بدون توبه کردن همچنان گناه کنیم. قبول کردن و یا رد نمودن فیض خدا، به اختیار ما است. ولی اگر فیض خدا را قبول کنیم و اراده او را اطاعت نماییم، وعده خدا به ما این است که او ما ایمانداران را کمک خواهد کرد.

۵- مسیح گناهان ما را بخشیده است و ما از خدا و غضب الهی ترسی نداریم. ولی ما باید از ناراضی ساختن و ناراحت نمودن و محزون کردن خدا بترسیم. جهت مطالعه بیشتر، اول یوحنا ۴:۱۸ و تفسیر آن را مشاهده کنید.

سرافراز نمود. چون عیسی مسیح خود را فروتن ساخت، خدا نیز او را تا اعلی درجه سرافراز کرد (متی ۲۳:۱۲؛ یعقوب ۴:۱۰؛ اول پطرس ۵:۶). خدای پدر عیسی را در بالاترین مقام، یعنی به دست راست خود نشاند (افسیسیان ۱:۲۰-۲۳؛ عبرانیان ۸:۱-۹ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

در پایان این جهان، **هر زانویی از آنچه در آسمان و بر زمین و زیر زمین است در مقابل عیسی مسیح خم خواهد شد**، یعنی همه افراد بشر، در مقابل او تعظیم خواهند نمود (آیه ۱۰)، و **هر زبانی یعنی همه انسانها، اقرار خواهد کرد که عیسی مسیح، خداوند است.**

چون نیرها در جهان بدرخشید (۱۲:۲-۱۸)

۱۲ عیسی مسیح برای ما ایمانداران تنها نمونه و سرمشق فروتنی نیست، بلکه او نمونه و سرمشق اطاعت و سرسپردگی به خدا می‌باشد (فیلیپان ۲:۸؛ عبرانیان ۵:۸). در این آیه پولس رسول کلیسای فیلیپان را به اطاعت از خدا تشویق می‌کند. پولس به کلیسای فیلیپان می‌گوید: **نجات خود را به ترس و لرز بعمل آورید.** منظور او این است که به وسیله اطاعت از خدا و پیروی از نمونه عیسی مسیح، اراده او را به عمل بیاورند. باید متتهای کوشش خود را جهت پیروی از مسیح به عمل بیاوریم. زندگی ما باید مقدس و مقدس‌تر گردد. عیسی مسیح فرمود: **«پس شما کامل باشید چنانکه پدر شما که در آسمان است کامل است»** (متی ۵:۴۸).

ما باید **نجات خود را به ترس و لرز به عمل بیاوریم.** ما ضعیف و گناهکاریم. لغزش می‌خوریم و منحرف می‌شویم. به همین جهت لازم است که از گناهان و ضعفهای خود بترسیم. همانطور که یک کودک از ناراحت ساختن پدر خود می‌ترسد، ما نیز باید از ناراضی نمودن پدر آسمانی خود **ترس و لرز** داشته باشیم.^۵ بیاد بیاوریم که یک روز در مقابل عیسی مسیح ظاهر

انجیل عیسی مسیح، کلام **قوت خداست برای نجات هر کس که ایمان آورد** (رومیان ۱: ۱۶). ولی باید دانست که موعظه کردن و بشارت دادن به کلام حیات، زمانی مؤثر واقع خواهد شد که به خاطر وجود نور مسیح در دل خود، **مانند نیرها در جهان بدرخشیم**.

پولس رسول به فیلیپان می‌گوید که اگر در شب تاریک این جهان، مثل ستارگان بدرخشید و کلام حیات را موعظه نمایید، آنگاه زحماتش به هدر نرفته است. آنگاه او خواهد توانست که **در روز مسیح** به کلیسای فیلیپان **فخر** نماید (فیلیپان ۱: ۶؛ اول تسالونیکیان ۲: ۱۹-۲۰).

۱۷-۱۸ فیلیپان **قربانی خدمت ایمان** خود را برای مسیح اهدا نموده بودند (آیه ۱۷). پولس از شنیدن این خبر بسیار **شادمان** است. اینک او با شادی آماده است که حتی جان خود را قربانی کند. به خاطر داشته باشیم که پولس به هنگام نوشتن این رساله در زندان به سر می‌برد و ممکن است که به اعدام محکوم گردد. ولی پولس حاضر است که مجازات اعدام را با **شادی** بپذیرد، زیرا که می‌داند که با مرگ خود مسیح را جلال خواهد داد (فیلیپان ۱: ۲۰). چه پولس اعدام گردد و چه زنده بماند، باشد که فیلیپان با او **شادی** کنند.

تیموتائوس و اَپُردتس (۱۹:۲-۳۰)

۱۹ تیموتائوس در کار تأسیس کلیسای فیلیپان با پولس همکاری کرده بود (اعمال ۱۶: ۳-۱). در زمانی که پولس این نامه را می‌نوشت، تیموتائوس در روم همراه او بود (فیلیپان ۱: ۱).

پولس **در عیسی خداوند امیدوار** است که تیموتائوس را به فیلیپی بفرستد. تمامی امیدها و اعتمادهای پولس **در خداوند** است (آیه ۲۴). به این سبب، پولس حاضر و آماده است که هر چه که خداوند اراده کند با کمال میل بپذیرد

بباید قلب‌های خود را تفتیش کنیم. آیا موردی در زندگی ما وجود دارد که به خدا تقدیم نکرده‌ایم و آیا گناهی توبه نکرده در دل خود داریم؟ بباید از گناهان و نافرمانی‌های خود توبه کنیم. بباید فیض خدا را ناچیز نشماریم.

۱۴ باطن و درون ما و پاکی قلب و وجدان ما، برای خدا از اهمیت بسزایی برخوردار است. خدا بیشتر از ظاهر ما، به باطن و وضعیت درونی ما توجه می‌کند (اول سموئیل ۱۶: ۷). درون و قلب ما باید از **همهمه و مجادله** خالی باشد. زیرا همهمه و مجادله با خود و دیگران، در واقع مجادله و همهمه علیه خداوند است. و زمانی که علیه اراده و تدبیر خدا شکایت و جنجال کنیم، در واقع اراده و فیض او را ردّ نموده‌ایم.

۱۵ پولس می‌گوید اگر همهمه و مجادله در افکار، اعمال و در روابطمان نباشد، آنگاه **بی‌عیب و ساده‌دل و فرزندان خدا بی‌ملامت** خواهیم بود. ما از سوی خدا انتخاب گردیده‌ایم که فرزندان مقدس او شویم (افسیان ۱: ۴). اگر در ذهن و درون خود، بی‌ملامت و بی‌عیب باشیم، آنگاه در رفتار ظاهری خود با دیگران نیز، ساده‌دل و بی‌ملامت و بی‌عیب، خواهیم بود. قدوسیت و بی‌ملامت زیستن ما، نشانهٔ قدوسیت و بی‌ملامتی زندگی درونی ماست.

باشد که باطن خود را امتحان کنیم و ببینیم که آیا **بی‌عیب، ساده‌دل، و بی‌ملامت** هستیم؟ آیا در **میان قومی کج‌رو و گردنکش ... چون نیرها** (ستارگان) **در جهان** می‌درخشیم؟ این دعا و امید پولس رسول جهت فیلیپان است. این امید و نقشه خدا برای زندگی هر یک از ما فرزندان او می‌باشد (متی ۵: ۱۴، ۱۶؛ افسسیان ۵: ۸).

۱۶ ما نه تنها باید مانند ستارگان در این جهان بدرخشیم، بلکه باید **کلام حیات را** برافرازیم. کلام مسیح، زندگی جاودانی می‌بخشد و کلام حیات است (یوحنا ۶: ۶۳). انجیل عیسی مسیح نیز **کلام حیات** می‌باشد.

(یعقوب ۴: ۱۳-۱۶).

بیماری او را شنیدند بسیار غمگین شده بودند. به مجرد اینکه بهبودی حاصل کرد، پولس او را نزد فیلیپیان باز پس فرستاد تا کلیسای شاد نماید. هرچند که اپفردتس، همکار و برادر و هم‌رمز پولس بود، ولی پولس حاضر بود به جهت شادی فیلیپیان او را به نزد ایشان روانه کند.

۲۹-۳۰ تمامی کسانی که جان خود را برای مسیح به خطر می‌اندازند، در خور احترام ایمانداران می‌باشند. پولس همیشه به خادمین راستین خدا، کمال احترام و عزت را می‌نهاد. پولس همیشه از تمام کسانی که خدا را خدمت می‌کنند به شایستگی نام می‌برد.

می‌گوید: **اپفردتس در کار مسیح مشرف به موت شد و جان خود را به خطر انداخت تا نقص خدمت شما را برای من به کمال رساند (آیه ۳۰).** منظور پولس این است که از آنجا که کلیسای فیلیپی قادر نبود که به روم آمده او را خدمت کند، اپفردتس به نمایندگی از جانب آنها به روم آمده بود. پولس با تقدیر کردن از کار اپفردتس، در واقع از لطف کلیسای فیلیپی قدردانی می‌کند.

باب ۳

عدم اتکای به جسم (۱: ۳-۱۱)

۱ در خداوند خوش باشید. چرا خوش بودن در خداوند اینقدر اهمیت دارد؟ حداقل سه دلیل برای خوش بودن در خداوند وجود دارد. اولاً، خوشی یکی از میوه‌های روح‌القدس است (غلاطیان ۵: ۲۲). پس وجود خوشی نشانه وجود روح‌القدس در زندگی ماست. ثانیاً اگر مرتباً در خداوند خوش باشیم، در گناه شکایت و مهمه و مجادله نخواهیم افتاد. ثالثاً، به خاطر شادی و خوشی ما، دیگران نیز مشتاق شناختن مسیح خواهند شد. اگر چهره ما دائماً غمگین و خالی از هر نشاط و خوشی باشد، هیچ کس با دیدن ما خواهان پیروی از مسیح نخواهد شد.

در بسیاری از ممالک جهان، کلیسای مسیح

۲۰-۲۲ چرا تیموتائوس این همه برای پولس اهمیت دارد؟ زیرا تیموتائوس همواره نگران منافع دیگران بود و **امور عیسی مسیح را** می‌طلبید. تیموتائوس **به اخلاص در باره فیلیپیان** اندیشه می‌کرد. توجه کنید که پولس نمی‌گوید که تیموتائوس او را خدمت می‌کرد، بلکه او می‌گوید تیموتائوس **با من برای انجیل خدمت کرده است**. پولس ارباب تیموتائوس نبود و وظیفه تیموتائوس خدمت کردن به پولس نبود، آنها با هم خداوند و انجیل را خدمت می‌نمودند.

پولس می‌گوید: **همه نفع خود را می‌طلبند** یعنی اینکه آنها با خودخواهی در پی کسب منافع شخصی و فردی خود می‌باشند. تیموتائوس اینگونه نبود. او همیشه به اخلاص در باره دیگران می‌اندیشید.

در کلیسای ما چند نفر مانند تیموتائوس وجود دارند؟ چند نفر را می‌شناسید که به عوض نفع خود، در پی منافع دیگران باشند؟

۲۳-۲۴ پولس می‌گوید: به مجرد آنکه معلوم شد که **کار من (پولس) چطور می‌شود او را بی‌درنگ می‌فرستم**. تیموتائوس می‌توانست که به فیلیپیان خبر چگونگی احوال پولس (یعنی خیر آزادی یا اعدام پولس) را برساند. در عین حال، پولس در **خداوند اعتماد** دارد که آزاد خواهد شد و خودش شخصاً از کلیسای فیلیپی سرکشی خواهد نمود (فیلیپیان ۱: ۲۵).

۲۵ **اپفردتس** یکی از اعضای کلیسای فیلیپیان بود که به ملاقات پولس آمده بود و به همراه خود هدایایی از جانب کلیسای پولس رسول آورده بود (فیلیپیان ۴: ۱۸). اپفردتس مدتی با پولس در روم ماند و از این جهت است که پولس او را **برادر و همکار و هم‌جنگ خود** می‌نامد.

۲۶-۲۸ اپفردتس در طی مدت اقامتش در روم بیمار شده بود. و زمانی که فیلیپیان خبر

عیسی مسیح ایمان آورده باشند و او را در روح پرستش کنند و بر جسم اعتماد نداشته باشند. یعنی اینکه آنها به عمل ختنه و اعمال مذهبی و قومی خود به جهت نجات یافتن اعتماد ندارند. بر عکس، آنهایی که به عیسی مسیح تکیه و فخر می‌کنند، نجات خواهند یافت و آنها اسرائیل واقعی و مختونان واقعی می‌باشند (رومیان ۲: ۲۵-۲۹؛ کولسیان ۲: ۱۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۴ معلمان دروغین و یهودگراها، بر جسم و اعمال جسم اعتماد داشتند. آنها به اجداد خود و به اینکه از ذریت ابراهیم می‌باشند، تکیه می‌کردند. آنها به خود می‌بالیدند که «ما فرزندان واقعی ابراهیم و نجات یافتگان حقیقی هستیم». پولس رسول می‌گوید که او نیز بر حسب جسم، یهودی می‌باشد. پولس می‌گوید که او هم می‌تواند مانند معلمان کذب به جسم و نژاد خود اعتماد کند. پولس می‌گوید که اگر چه او بیشتر از آنها به یهودی بودن خود اعتماد دارد، ولی با این همه به عیسی مسیح فخر می‌کند.

۵ پولس رسول در روز هشتم تولد خود بر طبق قوانین یهودیان، ختنه شده بود (پیدایش ۱۷: ۱۲). بر حسب جسم و نژاد، پولس یک تبعه اسرائیل بود. پولس از تبار بنیامین، جوان‌ترین فرزند یعقوب نوه ابراهیم بود. یعقوب دوازده پسر داشت، که دوازده قبیله (سبط) اسرائیل از آنها به وجود آمده بود. پولس عبرانی از عبرانیان^۶ حقیقی بود، یعنی اینکه او یک

۶- عبرانیان آن دسته از یهودیانی بودند که یا به زبان عبری یا آرامی تکلم می‌کردند. در زمان پولس، یهودیان به دو گروه تقسیم می‌شدند: یکی آنانی که به یونانی سخن می‌گفتند و آنهایی که به عبری یا آرامی صحبت می‌کردند (اعمال ۱۶). هر چند که پولس قادر بود که به زبان یونانی سخن بگوید، ولی اصلاً عبرانی بود. یهودیان عبرانی، خود را خالص‌تر از یهودیان یونانی زبان می‌دانستند.

به سرعت در حال ترقی و گسترش است. یکی از دلایل این رشد و ترقی انجیل، این است که مسیحیان آن مناطق، حتی در سخت‌ترین شرایط و در موقع تحمل انواع فشارها و سختیها، خوشی خود را در خداوند از دست نداده‌اند!

چه چیزی ما را خوش می‌سازد؟ خوشی ما در خداوند است. خوشی ما در برکات، فیض، محبت و داشتن رابطه نزدیک با خداوند است. به همین دلیل است که هیچ چیز قادر نخواهد بود که خوشی ما را از ما دور سازد. خوشی ما در این جهان نیست، بلکه در عیسی مسیح می‌باشد.

۲ در این آیه، پولس کلیسای فیلیپیان را از سگها، عاملان شریر و مقطوعان برحذر می‌دارد. این سه، در حقیقت سه نام مختلف برای معلمان کذب می‌باشند. در زمان پولس رسول، اغلب معلمان کذب، یهودگراها بودند که به امتها می‌گفتند که به منظور دریافت نجات، باید ابتدا مانند یهودیان ختنه شد. ولی پولس به صراحت و روشنی اعلام کرده بود که ختنه هیچ امتیاز روحانی به همراه ندارد (اول قرنتیان ۷: ۱۹؛ غلاطیان ۵: ۲، ۶).

۳ زیرا مختونان ما هستیم. پولس می‌گوید که ما ایمانداران به مسیح، به طور حقیقی و واقعی ختنه شده‌ایم و ما اسرائیل حقیقی می‌باشیم. یهودیان اعتقاد داشتند که فقط فرزندان جسمانی ابراهیم که علامت ختنه را بر جسم خود دارند، اسرائیلی واقعی و قوم خدا می‌باشند. به همین جهت آنها خود را «اهل ختنه» و «اسرائیلی واقعی» می‌دانستند. ولی پولس این باور را رد می‌کند. او تعلیم می‌داد که ایمانداران به مسیح دلهای خود را ختنه کرده‌اند و آنها اسرائیلی راستین می‌باشند. پولس می‌گوید که مختونان واقعی ما هستیم که خدا را در روح عبادت می‌کنیم و به مسیح عیسی فخر می‌کنیم. مختونان واقعی کسانی هستند که به

قایق هست بیرون پرتاب می‌کنند و قایق را سبک می‌سازند. تمام آن اشیای قیمتی و ارزشمند را به درون دریا پرتاب می‌کنند. آن اشیاء خیلی خوب و با ارزش هستند ولی وجود آنها قایق را سنگین کرده است و باعث غرق شدن قایق خواهند شد. پس دریانوردان، به منظور نجات خود، همه چیزهای گرانبها را دور می‌ریزند.

به همین شکل نیز، پولس همه افتخارات ملی، قومی، و جسمانی خود را به دور انداخته بود. او یهودیت خود، ختنه خود، ملیت خود، فریسی بودن خود، و عدالت شریعت خود را برای عیسی مسیح به هیچ شمرده بود (آیه ۶). می‌گوید: همه اینها را دور انداختم، همه چیز را زیان کردم و **فضله شمردم تا مسیح را دریابم**. او همه چیز را به خاطر نجات یافتن **فضله** شمرده، به دور انداخته بود.

عیسی مسیح در این راستا به شاگردانش دو مثل گفت. در این مثلها، عیسی در باره شخصی که همه دارایی خود را برای دستیابی به چیزی پُر ارزشتر فروخته بود (متی ۱۳:۴۴-۴۵). عیسی مسیح، همان «کالای پُر ارزش» است. ارزش عیسی مسیح از همه چیز و همه کس بیشتر می‌باشد.

۹ پولس در پی **عدالت** حاصل از **شریعت** نیست. این عدالت، عدالت واقعی نیست (غلاطیان ۲:۱۵-۱۶). برعکس، پولس می‌خواهد که عدالت عیسی مسیح را بدست بیاورد، او در پی چیزی دیگری است **یعنی عدالتی که از خدا بر ایمان است** (رومان ۱:۱۷)؛ ۳:۲۱-۲۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید). فقط این عدالت واقعی است. عدالت حقیقی هدیه خدا می‌باشد و به عوض کارهای نیکو و اعمال مذهبی نصیب ما نمی‌گردد، برعکس عدالت واقعی به واسطه فیض خدا نصیب ما خواهد شد (افسیسیان ۲:۸-۹ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

یهودی حقیقی بود. او به زبان عبری تکلم می‌کرد و از آداب و رسوم یهودیان پیروی می‌نمود (دوم قرتیان ۱۱:۲۲). علاوه بر اینها، پولس رسول **فریسی** بود. فریسیان مذهبی‌ترین قشر یهودیان به حساب می‌آمدند.

۶ پولس آنقدر در شریعت و یهودیت خود جدی و سختگیر بود که به خاطر دفاع از دین و باورهای دینی خود، **کلیسا** و ایمانداران به مسیح را جفا می‌رساند (اعمال ۹:۱-۲؛ ۲۲:۳-۴؛ ۹:۲۶-۱۱؛ غلاطیان ۱:۱۳-۱۴).

پولس می‌گوید که او از **جهت عدالت شریعتی**، **بی‌عیب** بود. یعنی اینکه او تمامی قوانین و نکات شریعت را اطاعت می‌نمود.

۷ اما آنچه **مرا سود می‌بود** یعنی تمامی آن افتخارات قومی و مذهبی را که در آیات ۵-۶ به آن اشاره کرده بود، به هیچ شمرده است. اینک پولس آن امتیازات و افتخارات را **زیان** می‌شمرد و آنها را کثافت و بد و **فضله** می‌داند. پولس می‌گوید که آنها (یهودی بودن، عبرانی بودن، فریسی بودن و از لحاظ شریعت بی‌عیب بودن) برای او ضرر است، زیرا که او را از فیض مسیح جدا می‌کند. اینک او به **خاطر مسیح** همه آن افتخارات جسمانی خود را **فضله** شمرده است.

۸ در این جهان، هیچ چیز بالاتر و پر ارزشتر از شناختن عیسی مسیح و داشتن رابطه نزدیک با او نیست. هیچ چیز و هیچ کس دیگری قادر نخواهد بود که به آدمی حیات جاودانی عطا کند. زیرا که فقط به وسیله شناختن عیسی مسیح و پذیرفتن او به عنوان خداوند و نجات دهنده خود است که نجات خواهیم یافت.

جهت روشن‌تر شدن مطلب، قایقی را در نظر بگیرید. تصور کنید که قایق پُر از اشیاء قیمتی است. فرض کنید که با این قایق در دریای طوفانی حرکت می‌کنید و قایق هر آن ممکن است که غرق شود. در این موقع ملوانان و دریانوردان با تجربه چه می‌کنند؟ آنها هر چه در

۶:۴-۵، ۸ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

کوشش در راه رسیدن به هدف (۱۶-۱۲:۳)

۱۲ پولس می‌گوید که هنوز دانش و آگاهی و عدالت مسیح را به چنگ نیاورده است. او تا به حال کامل نشده است، ولی می‌گوید: **در پی آن می‌کوشم بلکه شاید آن را بدست آورم که برای آن مسیح نیز مرا بدست آورد.** پولس در پی تقدس است، مسیح ما را برای مقدس شدن و کمال و بلوغ روحانی بدست آورده است (افسیسیان ۴:۱۳؛ ۴:۱).

به یاد داشته باشیم که اول این مسیح بود که ما را برای خود «به چنگ» آورده. و به خاطر این است که ما نیز می‌توانیم او را «به چنگ» بیاوریم. ما می‌توانیم او را بپذیریم و از لحاظ روحانی به او چنگ بزنیم. و حتی اگر ما ضعیف باشیم و دستان ما قدرت گرفتن مسیح را نداشته باشد، مسیح ما را رها نخواهد کرد.

۱۳-۱۴ پولس کاملاً مصمم است و می‌گوید: **لیکن یک چیز می‌کنم.** او به خود اجازه نمی‌دهد که فکرش صرف هیچ چیز دیگر بشود. نیروی خود را صرف مسائل جزئی و انحرافی نمی‌کند، برعکس آنچه در عقب است فراموش می‌کند. پولس همه افتخارات و قومیت خود را فراموش کرده بود. او به عقب نگاه نمی‌کند. او از اشتباهات و گناهان گذشته خود آزاد شده است و اکنون اجازه نمی‌دهد که گناهی که به خون مسیح شسته شده‌اند، بار دیگر او را اسیر سازند. به عقب نگرستن و غصه گذشته را خوردن کاری بیهوده است. پولس مانند یک دونده در میدان مسابقه می‌باشد، او فقط به نقطه پایان مسابقه چشم دوخته است (لوقا ۹:۶۲؛ عبرانیان ۱۲:۱-۲).

در ادامه می‌گوید: **و به سوی آنچه در پیش است خویشتن را کشیده در پی مقصد می‌کوشم.** مسیحیت ما را به کار و تلاش دعوت می‌کند.

۱۰ پولس رسول نه تنها در پی شناختن مسیح و دریافت عدالت مسیح است؛ بلکه او می‌خواهد مسیح را **وقوت قیامت وی را** بشناسد. پولس می‌خواهد مسیح را به صورتی شخصی و کامل بشناسد. او طالب حضور و سکونت مسیح در قلب و وجود خویش است (یوحنا ۵:۱۵). پولس می‌خواهد قدرت **قیامت** مسیح را تجربه کند. او می‌خواهد قوت خدا را، نیروی روح القدس را، نیرویی که مسیح را از مردگان برخیزاند را بشناسد. او طالب حیاتی جدید است (رومیان ۴:۶؛ ۱۱:۸؛ افسسیان ۲:۴-۶). به منظور شناختن و شراکت و تجربه قوت قیامت مسیح، لازم است که در **رنج‌های** او نیز شراکت حاصل نماییم.

پولس می‌خواهد که با **موت مسیح مشابه** شود. این سخن پولس به دو معنی است. اول اینکه: پولس خواهان این است که انسانیت کهنه و غرق گناهِش با مسیح مصلوب گردد (رومیان ۶:۶؛ گلاطیان ۲:۲۰؛ ۲۴:۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید). دومین دلیل پولس برای مشابه شدن با **موت مسیح** این است که او هر روز خواهان مردن و رفتن به پیش خداوندش می‌باشد (اول قرن‌تیان ۳۱:۱۵). پولس در جایی دیگر نوشته بود: **پیوسته قتل عیسی خداوند را در جسد خود حمل می‌کنیم تا حیات عیسی هم در بدن ما ظاهر شود** (دوم قرن‌تیان ۴:۱۰-۱۱). پولس همواره آماده بود که جان خود را برای مسیح از دست بدهد (مرقس ۸:۳۴-۳۵).

بنابراین، **شراکت در رنج‌های مسیح و مشابه** شدن با **موت** او، نه تنها به معنی رنج‌کشی در بدن و جسم و از کف دادن حیات خود است، بلکه معنایی باطنی و روحانی نیز دارا می‌باشد. پولس می‌خواهد با مسیح بمیرد و جسم و اعمال جسم را به **موت** تسلیم کند (رومیان ۸:۱۳).

۱۱ پولس امیدوار است که به وسیله مُردن با مسیح، **به قیامت از مردگان** برسد (رومیان

پولس یک مسیحی تنبل نیست. او با کوشش و تلاش خستگی‌ناپذیر، خود را به سوی مقصد، یعنی مانند مسیح شدن، می‌کشد. بسیاری از مسیحیان بر سر این آیه دچار مشکل می‌شوند. آنها می‌گویند، عادل شدن و مقدس گردیدن ما، همگی به فیض خداست. و همانطور که میوه در موقع مناسب می‌رسد، ما نیز در موقع مناسب، کامل خواهیم شد! اینهمه تلاش لزومی ندارد!

در نیمی از مطلب، حق به جانب این افراد است! این گفته که همه چیز به واسطه فیض خداست، حقیقت دارد. این گفته صحیح است که در جهت نجات یافتن و فرزند خدا شدن، ما نیازی به تلاش و کوشش نداریم. ولی آن روی دیگر قضیه این است که ما انسانها مانند میوه نارس روی درخت نیستیم! میوه در تسلط کامل طبیعت و درخت قرار گرفته است و از خود هیچ اراده‌ای ندارد. ولی انسانها اینگونه نمی‌باشند. ما انسانها باید به طور داوطلبانه و مستمر، خود را به خدا تقدیم نماییم. ما باید به طور داوطلبانه و جدی و با تلاش و کوشش هر روزه هر بازگران و هر گناهی را که ما را سخت می‌پیچد دور بکنیم و با صبر در آن میدان که پیش روی ما مقرر شده است

بدویم (عبرانیان ۱:۱۲). زندگی مسیحی مانند یک مبارزه و مسابقه است. جهت رسیدن به خط پایان و کسب پیروزی، باید بجنگیم و بدویم. هیچ کس با نشستن در میدان مسابقه پیروز نشده است و به جهت پیروزی در جنگ باید تا دقیقه آخر مبارزه کرد.

پولس در پی کسب آن جایزه بزرگ و انعام دعوت بلند خدا می‌باشد (آیه ۱۴). آن جایزه بزرگ چیزی به جز به دست آوردن حضور عیسی مسیح و داشتن رابطه نزدیک با او نیست. پولس می‌خواهد که هم ارث مسیح شود و با او سلطنت کند (رومیان ۸:۱۷؛ اول قرن‌تیا ۹:۲۴-۲۵؛ یعقوب ۱۲:۱).

پولس در اینجا این سوال مطرح می‌شود که چه

۱۶ اما به هر مقامی که رسیده‌ایم، به همان قانون باید رفتار کرد. منظور پولس از این آیه این است که رفتار و نحوه زندگی هر یک از ما بایستی شایسته آن اندازه میزان فیضی باشد که از جانب خدا دریافت کرده‌ایم. ما تمامی فیض خدا را یکباره دریافت نمی‌کنیم، ما یکباره و بلافاصله بالغ و کامل نمی‌گردیم. بلکه به کمک روح القدس، خدا ما را به تدریج از تک تک گناهان، ناپاکی‌ها، و رفتار ناشایسته‌مان ملزم و آگاه می‌کند. تا زمانی که از وجود گناهی در زندگی خود بی‌خبریم، چگونه قادر خواهیم بود که از آن توبه کرده، خود را آزاد نماییم.

لذا پولس در اینجا می‌گوید که ما باید مطابق فیضی که دریافت کرده‌ایم، زندگی و رفتار نماییم. اگر روح القدس مسئله و گناه خاصی را در زندگی‌مان به ما آشکار می‌کند، باید به سرعت

از آن گناه توبه کنیم و رویگردان بشویم. هر روز خدا به ما فیض کافی جهت مقابله با گناهان همان روز را خواهد داد. وظیفه ما این است که هر روز مطابق همان فیض دریافتی از سوی خدا زندگی کنیم. ما باید شایسته فیضی که دریافت نموده‌ایم زندگی کنیم.

دشمنان صلیب (۳:۱۷-۲۱)

۱۷ موعظه کردن در باره مسیح کافی نیست؛ ما باید مانند مسیح زندگی کنیم. ایمانداران جدیدالایمان به نمونه یک مسیحی بالغ نیازمند می‌باشند تا به وسیله آن نمونه زندگی کنند (اول قرتیان ۱:۱۱).

فیلیپان، نه تنها موظف از پیروی از نمونه پولس می‌باشند، بلکه آنها باید کسانی را پیروی کنند که مطابق مثال و نحوه زندگی پولس زندگی و رفتار می‌نمایند. پولس می‌گوید: **ای برادران به من اقتدا نمایید و ملاحظه کنید آثانی را که به حسب نمونه‌ای که در ما دارید، رفتار می‌کنند.** زندگی و نحوه رفتار و تفکر پولس بسیاری را تشویق کرده بود تا مانند مسیح زندگی کنند، و حال، آنان نیز دیگران را تحت تأثیر می‌گذاشتند. حقیقت این است که زندگی ما، بر دیگران اثر خواهد گذاشت. حال این اثر ممکن است مثبت باشد و یا منفی! پس لازم است که از خود بپرسیم که چه نوع اثر و نمونه‌ای از خود به جا می‌گذاریم؟

۱۸ باشد که فیلیپان از نمونه دشمنان صلیب پیروی نکنند. دشمنان صلیب آن کسانی هستند که می‌گویند که مرگ عیسی مسیح بر روی صلیب، جهت نجات یافتن کافی نیست. این افراد، ادعا می‌کنند که مسیحی هستند ولی در واقع معلمین کذب می‌باشند (متی ۱۵:۷؛ مرقس ۱۳:۱۳؛ اعمال ۲۹:۲۰-۳۰؛ دوم قرتیان ۱۱:۱۳؛ دوم تیموتائوس ۴:۱-۲). اینها کسانی هستند که فقط در پی منافع و مقاصد شخصی می‌باشند (فیلیپان ۲:۲۱).

۱۹ در اینجا پولس چهار مرتبه به طبیعت، شخصیت و عاقبت دشمنان صلیب اشاره می‌کند. پیش از هر چیز، او اطمینان می‌دهد که آنها نابود خواهند شد. **انجام ایشان هلاکت است.** آنها در روز داوری، به مجازات خود خواهند رسید. دومین نکته‌ای که پولس در رابطه با دشمنان صلیب مطرح می‌کند این است که **خدای ایشان شکم ایشان** است. آنها در پی کسب منفعت برای خود می‌باشند و به فکر خدمت به مسیح نمی‌باشند (رومیان ۱۸:۱۶). سومین حقیقت در باره دشمنان صلیب این است که **فخر ایشان در ننگ ایشان** است. آنها به چیزهای شرم‌آور، و امیال گناه‌آلودشان افتخار می‌کنند.^۷ چهارمین خصیصه دشمنان صلیب این است که **چیزهای دنیوی را اندیشه می‌کنند.** دشمنان صلیب در فکر امور روحانی نمی‌باشند بلکه امور دنیا و جسم را اندیشه می‌کنند (رومیان ۸:۵-۶). این افراد، حقیقتاً دشمنان صلیب عیسی مسیح می‌باشند.

۲۰ ولی مسیحیان نباید چنین باشند. پولس به ایمانداران می‌گوید: **در آنچه بالا است تفکر کنید، نه آنچه بر زمین است** (کولسیان ۳:۲). می‌گوید: **اما وطن ما در آسمان است.** خدا ما را با او (مسیح) **برخیزانید و در جایهای آسمانی در مسیح عیسی نشانید** (افسیسیان ۲:۶). در این جهان، ما چون **غریبان و بیگانگان** (اول پطرس ۲:۱۱) هستیم. بنابراین، ایمانداران به عوض تکیه بر ملیت، قوم، نژاد، زبان و غیره باید به عیسی مسیح فخر و اعتماد کنند. ما نباید یکدیگر را به دو گروه «خارجی» و «داخلی» تقسیم کنیم، زیرا که همه ما در اینجا غریب و بیگانه هستیم و وطن اصلی ما آسمان است. در آسمان، همه ما هموطن خواهیم بود.

وطن ما آسمان است که از آنجا نیز نجات

۷- در میان دشمنان صلیب، یهودیانی بودند که به جسم خود و ختنه‌ای که در جسم خود داشتند فخر می‌کردند (آیه ۳).

بودند. آنها «تاج افتخار» و آن تاجی که برنده مسابقه دریافت می‌کند، به حساب می‌آمدند (اول قرنتیان ۹:۲۵).

۲ در این آیه، مشاهده می‌کنیم که پولس سعی به میانجیگری در بین دو نفر از بانوان کلیسای فیلیپی دارد. پولس به ما نمی‌گوید که مسئله مورد اختلاف میان آن دو خانم چه بوده است. او فقط به این سفارش می‌کند که آنها دست از مخالفت برداشته **در خداوند یک رأی باشند** (فیلیپان ۲:۲ را مشاهده کنید). هدف و آرزوی پولس رسول این است که در کلیسا اتحاد برقرار باشد.

اتحاد کلیسا در گرو دو عامل مهم می‌باشد: یکی تعلیم صحیح و دیگری زندگی پاک. توبیخ و مقابله افرادی که تعلیم غلط می‌دهند و یا در گناه زندگی کرده، حاضر به توبه نمی‌باشند، بسیار ضروری است. این افراد مانند یک غده سرطانی در بدن مسیح (کلیسا) می‌باشند. تنها راه علاج این است که غده سرطانی بُریده و به دور انداخته شود.

ولی با افرادی که در کلیسا با یکدیگر اختلاف سلیقه و اختلاف عقیده دارند، نباید مقابله نمود و آنها را سرزنش کرد. توبیخ برادر یا خواهری به زعم اختلاف سلیقه و یا اختلاف نظر، حرکتی نابخردانه و کودکانه است. این گونه حرکات می‌تواند به نابودی و از هم پاشیدگی کلیسا منجر شود. ما باید قبل از هر گونه توبیخ کردن و یا ملامت نمودن اعضای کلیسا، از خود پرسیم که آیا این کار را برای محبت مسیح و به خاطر جلال نام او انجام می‌دهیم؟ در غیر این صورت، ما خداوند عیسی را مورد توبیخ قرار داده‌ایم!

پولس به آن دو بانو **التماس** می‌کند که **در خداوند یک رأی باشند**. قدم اول جهت ایجاد محیط مساعد برای اتحاد و یکدلی، این است که در کلیسا، ریاست و خداوندی به عهده عیسی مسیح خداوند باشد. زیرا شرط داشتن یک رأی

دهنده یعنی عیسی مسیح را انتظار می‌کشیم. مسیحیان ایمان دارند که نجات دهنده عالم، بار دیگر باز خواهد گشت. بیایید که با اشتیاق منتظر بازگشت خداوند و نجات دهنده خود باشیم.

۲۱ پس از آنکه مسیح بازگشت نمود، **جسد ذلیل ما را تبدیل خواهد نمود تا به صورت جسد مجید او مصور شود**. به بیانی دیگر، قیامت مُردگان و خلاصی **جسم خود** به تحقق خواهد انجامید (رومیان ۸:۲۳؛ اول قرنتیان ۱۵:۴۲-۴۹، ۴۴؛ کولسیان ۳:۴؛ اول یوحنا ۳:۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید). قیامت و خلاصی جسم ما، به قدرت مسیح قیام کرده به وقوع خواهد پیوست (افسیسیان ۱:۱۹-۲۲).

باب ۴

تشویق‌های پایانی (۴:۱-۹)

۱ پولس رسول در فیلیپان ۳:۱۲-۲۱ ایمانداران را به پایداری تشویق نمود. او به کلیسا هشدار داد که چیزهای گذشته را فراموش کنند و به هدف (عیسی مسیح) چشم بدوزند. او سفارش کرد که در مسیح کامل شده، منتظر بازگشت مسیح باشند. اینک پولس می‌نویسد: **بنابراین، ای برادران عزیز و مورد اشتیاق من و شادی و تاج من، به همینطور در خداوند استوار باشید**.

ما باید در خداوند **استوار** باشیم. باید در قوت و فیض خدا استوار باقی بمانیم. یکی از بزرگترین امیدهای ما جهت پایداری در خداوند، این وعده خداوند می‌باشد که در زمان آخر، مسیح باز خواهد گشت و بدنهای ذلیل ما را به صورت جسم جلال یافته خود متبدل خواهد نمود (فیلیپان ۳:۲۰-۲۱).

پولس رسول کلیسای فیلیپی را با القاب و عناوینی نظیر **برادران عزیز و مورد اشتیاق من و شادی و تاج من** خطاب می‌کند (اول تسالونیکیان ۲:۱۹). آنها ثمره زحمت پولس

در کلیسا این است که افراد در **خداوند** باشند. اگر اعضای کلیسا در ایمان به مسیح هم‌رأی نباشد، ایجاد اتحاد در میان آنها بسیار مشکل و حتی غیرممکن خواهد بود.

۳ علاوه بر استدعا از آن بانوان، پولس از یکی از اعضای کلیسای فیلیپی نیز خواهش می‌کند که آنها را در مسیر حل اختلافشان یاری دهد. پولس رسول آن فرد را **همقطار خالص** خود می‌نامد. در این آیه، پولس از فردی به نام **اکلیمنتس^۱** و **سایر همکاران** خود یاد می‌کند، او با اطمینان می‌گوید که **نام ایشان در دفتر حیات است** (لوقا ۱۰:۲۰؛ مکاشفه ۵:۳ را مشاهده کنید).

۴ پولس بار دیگر به کلیسای فیلیپی سفارش می‌کند که **دائماً شاد** باشند (فیلیپان ۱:۳) و تفسیر آن را مشاهده کنید).

پولس به فیلیپان پیشنهاد نمی‌کند که شاد باشند، بلکه با اقتدار و تسلط یک رسول، به آنها دستور می‌دهد. اگر دائماً غمگین باشیم، از فرمان خدا تخلف نموده‌ایم. مشخص است که بعضی اوقات، غم و نگرانی و ماتم و بیماری در زندگی هر یک از ما به پیش خواهد آمد و در این گونه مواقع، غمگین بودن، گناه نیست. ولی ما باید دائماً به جهت گناهان خود و گناهان دیگران عزادار باشیم (متی ۴:۵؛ رومیان ۱۲:۱۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۵ پولس می‌گوید: **اعتدال شما بر جمیع مردم معروف بشود**. کلمه اعتدال دارای معنی جامعی می‌باشد. **اعتدال** در اینجا به معنی، تواضع، صبر، نیکویی و خلاصه ثمرات روح‌القدس است (غلاطیان ۵:۲۲-۲۳). فرد صاحب اعتدال، انسانی سخاوتمند است. این چنین فردی به دنبال اقناع هوسها و منافع خودش نمی‌باشد بلکه به منافع دیگران نیز می‌اندیشد (فیلیپان ۲:۲۰-۲۱). باشد که اعتدال ما نیز بر همه معروف شود. اعتدال و نیکویی کردن به یکدیگر، نشانه شاگرد مسیح بودن است

(یوحنا ۱۳:۳۵).

خداوند نزدیک است. منظور پولس این است که خداوند به کلیسای فیلیپی نزدیک است و بر آنها چشم دوخته است. مسیح دائماً در حال پاک‌سازی کلیسای خود است.

ولی این سخن پولس دارای معنی دیگری نیز می‌باشد. می‌گوید: **خدا نزدیک است**، زمان بازگشت خدا نزدیک می‌باشد (یعقوب ۵:۸). بعضی ممکن است پرسند که آیا خداوند در آمدن خود تأخیر می‌نماید؟ اگر در زمان نوشتن این نامه، آمدن خدا نزدیک بوده، پس چرا تا به حال او مراجعت ننموده است؟ بیایید در باره صحت مراجعت خداوند دچار شک نشویم. برعکس کلام خدا را به یاد داشته باشیم که: **یک روز نزد خدا چون هزار سال است و هزار سال چون یک روز** (دوم پطرس ۳:۸).

۶ **برای هیچ چیز اندیشه نکنید**. این نیز حکم و دستور است. از آنجا که نگرانی و اندیشه کردن نشانه عدم وجود ایمان است، بنابراین، نگرانی دائم گناه می‌باشد (رومیان ۱۴:۲۳). خدا پدر آسمانی مهربان و بسیار قدرتمند ماست. او مانند اطفال خودش از ما مراقبت خواهد نمود (اول پطرس ۵:۷). برای فرزندان خدا، جای نگرانی وجود ندارد (متی ۶:۲۵-۳۴ را مشاهده کنید).

با اینهمه، اگر به چیزی نیاز داشته باشیم، باید آن را از خدا تقاضا کنیم (متی ۶:۱۱؛ ۷:۷-۸). خدا پیش از آنکه از او چیزی طلب نماییم، از نیازهای ما باخبر می‌باشد. ولی همانگونه که پدران ما دوست دارند که تقاضاهای اطفال خود را بشنوند، پدر آسمانی ما هم مایل است که تقاضاهای ما را بشنود. ولی

۸- از شخصی با نام اکلیمنتس در هیچ جایی دیگر در عهدجدید یاد نشده است و از هویت وی و میزان مسؤولیت او در کلیسا فیلیپی هیچ اطلاعی در دست نمی‌باشد.

هر چه مجید و هر چه عادل و هر چه پاک و هر چه جمیل و هر چه نیک نام است و هر فضیلت و هر مدحی که بوده باشد تفکر کنیم.

۹ هر درس راست و هر نکته‌ای را که از کتاب مقدس فرا می‌گیریم باید به عمل ببندیم. یعقوب به ما هشدار می‌دهد که: **کنندگان کلام باشید نه فقط شنوندگان که خود را فریب می‌دهند** (یعقوب ۱: ۲۲، ۲۵). اگر کلام خدا را به عمل بیاوریم نه تنها سلامتی خدا با ما خواهد ماند (آیه ۷)؛ بلکه **خدای سلامتی** نیز با ما خواهد بود.

تشکر پولس به خاطر هدایای فیلیپان (۴: ۱۰-۲۳)

۱۰ پولس رسول به واسطه محبت و سخاوتی که کلیسای فیلیپی نشان داده است، شادی می‌کند. علت این است که این فردتس به تازگی از جانب آنها، هدیه‌ای برای پولس آورده بود (آیه ۱۸).

۱۱-۱۲ مقصود پولس از ذکر کردن هدایای فیلیپان، این نیست که آنها را به فرستادن هدایای بیشتری تشویق کند. بلکه هدف او از نگارش این سطور، صرفاً تشکر و قدردانی از هدایا و توجه و دوستی آنها می‌باشد. پولس درس **قناعت** را فرا گرفته بود و در هر چیز و هر شرایطی قانع بود (اول تیموتائوس ۶: ۶). پولس از شرایط زندگی خود راضی بوده، به آنچه داشت قانع بود. رضایت پولس از زندگی خود، منوط به شرایط مادی و مالی نمی‌گردید، بلکه برای پولس رضایت واقعی زمانی بود که با خداوندش رابطه نزدیک داشته و **سلامتی خدا** او را در خود نگاه دارد (آیه ۷). بیایید ما نیز مانند پولس درس قناعت را یاد بگیریم. اگر خدا به فراوانی به ما داده است، بیایید که از آنچه که داریم با شکر و شادی استفاده کنیم. اگر کم داریم، به خدا جهت کمبودها شکایت نکنیم؛ برعکس باشد که با کمال میل، اراده و میل او را

ما موظف هستیم که نیازهای خود را به ایمان طلب کنیم (یعقوب ۱: ۶-۸). وانگهی، ما باید با شکرگزاری تقاضاهای خود را به خدا عرضه کنیم (افسیسیان ۵: ۲۰؛ فیلیپان ۱: ۳). خدا دعاهای ما را می‌شنود و همیشه به تقاضاهای ما جواب خواهد داد. پس بیایید به هنگام دعا، ضمن عرضه کردن تقاضاهای خود، از او به خاطر جواب دادن دعایمان شکرگزاری نماییم (اول یوحنا ۵: ۱۴-۱۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۷ **سلامتی خدا** یکی از ثمرات نُه‌گانه روح القدس می‌باشد (غلاطیان ۵: ۲۲). زمانی که سلامتی و صلح خدا به ذهن ما وارد گردد، نگرانی‌ها خارج خواهد شد. سلامتی خدا از عقل ما به مراتب بزرگتر و بالاتر است. سلامتی خدا و آرامشی که او به ما هدیه می‌دهد **فوق از تمامی عقل است**. به کمک ذهن و عقل خودمان، فقط قادر به دیدن اوضاع نگران کننده و غم‌انگیز می‌باشیم، ولی زمانی که آرامش خدا در ذهن و دل ما وارد شود، آنگاه متوجه خواهیم شد که اوضاع نگران کننده سابق، قدرتی در برهم زدن آرامش ما ندارد. پولس اطمینان می‌دهد که **سلامتی خدا دلها و ذهن‌های شما را در مسیح عیسی نگاه خواهد داشت**.

این آرامش الهی فقط به وسیله **مسیح عیسی** به چنگ می‌آید. بدون ایمان به عیسی مسیح، روح القدس در وجود ما زندگی نخواهد کرد. و اگر روح القدس در وجود ما نباشد، سلامتی و آرامش خدا نیز در ما وجود نخواهد داشت.

۸ پس از خواندن این آیه باید از خود بپرسیم که در مورد چه چیزهایی تفکر می‌کنیم؟ آیا ذهن ما به افکار نیکو و مجید مشغول است؟ یا اینکه فکر خود را صرف پیدا کردن خطا و عیب در وجود و زندگی اطرافیانمان می‌نماییم؟ آیا شکوه و شکایت و نارضایتی در میانمان وجود دارد؟ بیایید این کارهای ناشایسته را متوقف کنیم. بیایید در باره **هر چه راست باشد و**

- برای زندگی خود بپذیریم (ایوب ۱: ۲۱-۲۲).
 افراد دنیوی، یعنی آن کسانی که دنیا و لذتها و موقعیت‌های این دنیا را بیشتر از خدا و اراده خدا دوست دارند، همواره در پی راحتی جسمانی و مادی می‌باشند. ما باید به جهت مسائل مادی و جسمانی خود دعا کنیم ولی باید مراقب باشیم که فقط نیازها و ضروریات را از خدا طلب نماییم. حال آنکه در مورد مسائل روحانی و نیازهای روحانی، هیچ حد و مرزی برای طلبیدن وجود ندارد. خدا می‌خواهد ما **نعمتهای بهتر را به غیبت بطلبیم** (اول قرن‌تین ۱۲: ۳۱). زیرا که خدا مایل است که ما از لحاظ روحانی کامل و مقدس بشویم.
- ۱۳** پولس در آیه ۱۲ گفت که او قناعت را **آموخته** است. برای قانع بودن چه چیزی را باید یاد گرفت؟ راه یادگیری قانع بودن به زندگی چیست؟ پولس جواب این سوال را اینگونه مطرح می‌کند: **قوت هر چیز را دارم در مسیح که مرا تقویت می‌بخشد**. هیچ نعمتی نیست که مسیح نتواند بدهد. هیچ کاری نیست که مسیح به ما قدرت انجامش را نداده باشد (دوم قرن‌تین ۱۲: ۹). به همین دلیل، ما هر کاری را به کمک مسیح می‌توانیم انجام دهیم (افسیسیان ۳: ۲۰-۲۱ را مشاهده کنید).
- ۱۴** هر چند که پولس قادر به انجام هر کاری در مسیح بود، و حتی بی‌کمک کلیسای فیلیپی هم می‌توانست روزگار را سپری کند، ولی او از کمک فیلیپان ممنون است و از سخاوت آنها قدردانی می‌کند.
- ۱۵-۱۶** در این آیه، پولس زحمات و هدایای فیلیپان را به خاطر آورده، از ایشان به خاطر سخاوتشان قدردانی می‌کند (فیلیپان ۱: ۴-۵).
- ۱۷** تشکر پولس از فیلیپان به قصد دریافت هدایا و کمکهای بیشتر از سوی آنها نیست. بلکه او این کلمات را به خاطر برکت دادن به کلیسای فیلیپان می‌نویسد. او می‌خواهد که فیلیپان ثمره
- روحانی سخاوتشان را بچشند. پولس می‌گوید:
طالب ثمری هستم که به حساب شما بیفزاید.
- ۱۸** پولس می‌گوید که به واسطه این هدیه آخری که اپردتس از سوی فیلیپان برایش آورده است، او کاملاً **پُرگشته** است. هدیه فیلیپان مانند **عطر خوشبوی و قربانی مقبول و پسندیده خداست**. هر زمانی که ما به دیگران کمک می‌کنیم، مخصوصاً آنانی که در کار خدمت به مسیح زحمت می‌کشند، مثل آن است که **عطری خوشبوی و قربانی مقبول و پسندیده‌ای** به خدا تقدیم کرده‌ایم^۹ (عبرانیان ۱۳: ۱۶ را مشاهده کنید). این نوع قربانی، مقبول خداوند می‌باشد. هرگاه برای برادران خود خدمتی انجام می‌دهیم، مثل این است که مسیح را خدمت کرده‌ایم (متی ۲۵: ۴۰). ولی آنچه که بیشتر از سخاوتمندان خدا را شادمان می‌سازد، بذل وقت و کار خود برای خدمت او و دیگران می‌باشد. او می‌خواهد ما خود را به عنوان هدیه زنده به حضور او تقدیم نماییم (رومیان ۱۲: ۱-۲؛ عبرانیان ۵: ۷).
- ۱۹-۲۰** وعده‌ای که پولس در آیه ۱۹ به کلیسای فیلیپان داده است، یکی از بزرگترین قولهای خدا می‌باشد: **اما خدای من همه احتیاجات شما را بر حسب دولت خود در جلال در مسیح عیسی رفع خواهد نمود**. خدا همه **احتیاجات شما را**، اعم از مالی، جسمی، عاطفی، و روحانی و... **رفع خواهد نمود**. برادر و خواهر عزیز، آیا به چیزی نیازمند می‌باشی؟ با سادگی به خدا اعتماد کن و او قول داده است که همه احتیاجات تو را برآورده خواهد ساخت (دوم قرن‌تین ۹: ۸ را مشاهده کنید).
- خدا همه احتیاجات ما را در مسیح عیسی رفع خواهد کرد. بدون مسیح، هیچ یک از

۹- بر طبق رسوم مذهبی یهودیان، هرگاه اسرانیان، حیوانی را برای خدا قربانی می‌کردند، به همراه آن بخور خوشبو به حضور خدا تقدیم می‌نمودند.

در این آیه بیشتر برکات روحانی است. خدا وعده داده است که نیازهای ما را رفع کند، ولی او ممکن است برخی خواسته‌های ما را بی‌جواب بگذارد و برخی دعاها را اجابت نکند. ولی در رابطه با نیازهای روحانی، او همواره آمادهٔ برکت دادن به ما و فراهم نمودن احتیاجات ما می‌باشد.

۲۱-۲۲ در این آیات، پولس رسول سلامهای افراد مختلف در روم را به فیلیپان می‌رساند. **آنانی که از اهل خانهٔ قیصر هستند** خدمتکاران دربار امپراتور می‌باشند. پولس در روم زندانی بود و به همین جهت با بعضی از خدمتکاران قیصر آشنا شده بود و به واسطهٔ شهادت او، بعضی از آنها به مسیح ایمان آورده بودند (فیلیپان ۱:۱۳ را مشاهده کنید).

۲۳ اول قرنتیان ۱۶:۲۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید.

وعده‌های خدا را دریافت نخواهیم نمود. تمامی نیازهای روحانی ما به وسیلهٔ مسیح و در مسیح برآورده شده‌اند. خدا با مسیح، همه چیز را به ما خواهد داد؛ ولی جدا از مسیح هیچ نخواهیم داشت (متی ۳۳:۶؛ رومیان ۸:۳۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

آیا فکر می‌کنید خدا با سخاوت و گشاده‌دستی به ما برکت نخواهد داد؟ آیا خدا بیش از نیازمان به ما نخواهد بخشید؟ او با کمال سخاوت و گشاده‌دستی، باران برکت خود را بر سر ما می‌باراند. او **بر حسب دولت جلال خود** به ما برکت خواهد داد (افسسیان ۱:۳؛ ۳:۸؛ ۳:۲۰-۲۱ را مشاهده کنید). هیچ انتها و محدودیتی برای دولت و ثروت جلال عیسی مسیح وجود ندارد. خداوند این دریای بی‌کران دولت و نعمت را به ما وعده فرموده است. خدا را شکر باد!

در اینجا، لازم به تذکر است که منظور پولس

